

(2267
ГОДИНА XXIV
Цена 2 ст.

Национално съвещание във Велико Търново

За да участвуват в ползотвор

ния, творчески разговор във Вели
дико Тънково пристигаха десет
ки членове-кръстни ръководители
— председателите и зам.-предсе
дателя на окръжните комитети на
БЧК от всички окръзи, научни ра
ботници, сътрудници по общест
вено здравеопазване, лекари и
други. Сред участниците бяха
председателят на ЦК на БЧК и
министър на Народното здраве
и социалните грижи д-р Кирил Иг
натов, първият секретар на Ок
ръжния комитет на БКП Йордан
Костов, първият зам.-председател
на ЦК на БЧК д-р Георги Гос
подинов, зам. председателят д-р
Владимир Василев, първият зам.
председател на Окръжния народен
съвет д-р Пеню Ненов, секре
тарят на Градския комитет на
Партията Николай Цонев и дру
ги.

Обстоен доклад на тема „Форми и методи на здравната просвета и здравната самодейност във Великотърновски окръг“ изнесе председателят на Окръжния комитет на БЧК и началник отдела „НЗСГ“ при Окръжния народен съвет д-р Димитър Костурков. В доклада на д-р Костурков бяха анализирани пътищата на успех, сериозните завоевания на червенокръстите от Великотърновски окръг, чиято образователна дейност послужа за обмяна на опит. Сега в окръга ни се прилагат всички методи и форми на здравна просвета, препоръчани от ЦК на БЧК и Института за здравна просвета. В окръга са изградени 1187 санитарни поста, санитарният апарат има завидна подготовка, състоят на членове му постоянно се увеличава броят на успехите.

Съдоклади изнесоха представи
тели и на други водещи окръжни
комитети на БЧК — на Толбу-
хин, Разград и Русе. Опит на об-
разовното дружество на БЧК в
квартал „В. Коларов“ — Велико-
Гьрново, сподели председателят
на дружеството д-р Янко Георги-
ев.

С аплодисменти бе посрещнат д-р Кирил Игнатов, който произнесе вдъхновено слово за решенията на IX конгрес на БКП и произтичащите от тях задачи на червенокръстските организации.

В четвъртък след обяд участниците в съвещанието, начело с министъра на НЗСГ д-р Кирил Игнатов, пристигнаха в Сухиндол. Тук се състоя среща на д-р Игнатов, ръководителите на Българския червен кръст от страната, актива и Общинския комитет на БЧК в Сухиндол, който е няколкократно обкръжен първенец. Гости се запознаха с работата на комитета в областта на здравната просвета и здравната самодеятелност, посетиха санитарни постове, образцови домове. Другарят Игнатов се срещна с редица членове на комитета, с които води съвместни разговори. Вечерта присъстваха на естрадно-сатиричната вече иззнасена от сатиричния състав при Хигиенно-епидемиологичния институт във Велико Търново.

Всички участниците в съвещанието продължиха своята работа. Те посетиха Горна Оряховица, където се запознаха с дейността на червенокръстката организация на БЧК в Държавни захарни заводи. След това те бяха гости на гостилците от ГИПО „В. Марвиков“ във Велико Търново. Те разгледаха хранителния блок при комбината и някои сائنсове. Състои се творчески разговор, в който участниците споделиха впечатленията си. След обед бяха организирани рана теоретична здравна конференция, с която националното съвещание приключи деловата си работа.

Другарят д-р Игнатов посети курорта Вонеща вода, където се запозна със строителството на новата минерална баня и с мероприятията за превръщането на Вонеща вода в образцово курортно селище. Той се срещна с първия секретар на Окръжния комитет на БКП Йордан Костов и с председателя на Окръжния народен съвет Димитър Тужаров, с които води разговор във връзка с развitiето на здравеопазването в окръга.

H. KOTEB

Виндуроери и комбайни настъпиха вече в ечемичните ниви. Житата узряват. А този изключително важен период съвпада и с периода на най-усилените грижи за пролетниците, за опазването на реколтата от лозята, овошните и зеленчуковите градини. Наред с това окръга сполетя бедствие. Повечето от стопанствата са засегнати сериозно от градушки. Трябва да се стори всичко необходимо за компенсиране на нанесените щети. Стотици и хиляди декари с унищожени култури трябва да се разорат и засеят допълнително със зърнено-фуражни и зеленчукови култури, да се засадят с тютюн и други.

Напрежението в селското стопанство сега е удвоено и утроено. Решаващи са дори и мияните та. А недостигът от работна ръка и машини е толкова осезателен. Повече от всякога на селскостопанските труженици е необходима помощ. И тази помощ трябва да окажат не други, а служителите и работниците от упрещенията и предприятаята в окръжния и другите градове на

окръга. По този повод изпълкомът на Градския народен съвет — Велико Търново обяви с телефонограма трудова петдневка (от 22 до 27 юни) и призова служителите и работниците да се притекат на помощ на кооперативните и държавните земеделски стопанства от близките на града села. Още в четвъртък сутринта замминистра и първите групи за определените в телефонограмата стопанства. От Окръжния народен съвет замминистра над 80 служители, от Градския народен съвет — 21 ДТП „Нарма“ — 18, Окръжен кооперативен съюз — 16, Дървообработвател завод — 15, ДИП „В. Мавриков“ — 25 и др. В събота и неделя, когато се са отзовали и работници от предприятия, бригадиците ще бъдат много повече.

Да се помогне в решителните дни на кооперативните и държавните земеделски стопанства е граждански дълг на всеки работник и служител, е проява на укрепване дружеските връзки между трудещите се от селото и града.

Вчера във Велико Търново се състоя съвещание, свикано от Окръжния комитет на БКП. На него присъстваха секретари на градски, общински и заводски партийни комитети, председатели на градски и общински контролно-ревизионни комисии и други.

Председателят на Окръжната контролно-ревизионна комисия на БКП Иван Диков говори по някой слабости на финансовата отчетност на първичните партийни

организации в окръга. Изтъкна ти бяха много примери на нарушение на финансовата и партийна дисциплина.

Отношение по повдигнатите проблеми взе и Данка Иванова, секретар на Окръжния комитет на БКП. Тези въпроси, които обсъждаме сега, каза тя, са от изключително важно значение. Те са огледало за работата на заводските комитети, на партийните бюра.

След това Дачо Илиев — завеждащ отдел „Организационен“ на Окръжния комитет на БКП, докладва за състояна на приетите след Деветият конгрес на БКП нови партийни членове. Изтъкнато бе, че е нужно да се приемат повече партийни членове от производството.

Накрая Коста Дългичев — за сектор „Отчет на партийния състав“, разясни как ще става смяната на партийните членски книжки.

фронт, след което разгледаха забележителностите на града.

СЪС САМОЛЕТ за Куба заминаха състезателите по борба — свободен стил, на физкултурния колектив при Държавни захарни заводи — Гор на Оряховица, които ще заципават спортната чест на окръга в редица срещи със спортните си съперници от Острова на свободата.

В ЧЕТВЪРТЪК се състоя годишното отчетно-изборно събрание на групата при Съюза на българските художници — Велико Търново.

По доклада на ръководството, прочетен от творческия секретар на групата Йордан Попов, станаха делови разисквания и бяха направени ценни препоръки за подобряване на работа-

В работата на събранието участвуваха и Борис Ненов — началник отдел „Изобразително изкуство“ в Комитета

за изкуство и култура, и Петър Чоховски — секретар на Съюза на българските художници.

В ХОРОВАТА зала на читалищна сграда в Плевен, където се провеждаха срещите на "Надежда" — Велико Търново. За вечерта Литературният кабинет предложи за четене на поезията на "зона" с литературно четене. Гости на срещата бяха и младите поети от София — Матей Шопкин, Лъчезар Еленков, Борис Вулев, Александър Михайлов и Петър Бурсуков, които представиха свои дългавици стихове.

НА БЕШОГРАДСКОТО събрание във Велико Търново, посветено на Деня на работниците от транспорта и съобщенията, доклад изнесе зам.началникът на Окръжното управление на съобщенията Петко Пеевски. Изпратена бе телеграма до ЦК на БКЗ след което бе изнесена литературно-музикална програма.

ЗАВОРЯВА СЕ. Първите топли лъчи на слънцето проследват по високата „Чука“, където немирните води на разлялата Янтра, галовено милават срещната нова сграда на електродното врана Ораховица и щедро разливат сребърната си бела по каските електровози. Започва нов работен ден. Една по една мощните обикловиетоци „Шкоди“ напускат своя дом и се отправят на път дългите стоманени артерии на обекта си Родина.

мите товари. Проба за плътността на проводя и началник-влак Димитър Ангелов предава документа, че спираният план е осигурен и часовниците уравниени.

Зеленоо око на семафора бяла, вдигнат е и заповедният диск. Пантографът плавно се устремява към хранящата проводник, близка го и мощните двигатели понесат целия товар напред. Здравите ръце на коминиста, стиснали избирателния лост, съсредоточеният поглед напред позволяват на Ванката умело да води влака. Времето лети неусетно. Пред нас се редят китини села, поветливки гари, като - за поздрав размахват криле много гугутки.

Една „Волга“, стрелнала се по магистралата, мери бързината си с нас. А Митко е все на отвореното стъкло зорко следи пътя и сигнализира. Колко бързо минава времето! В Русе оставяме пътническия влак и се от-

празие към гара-разпределителна, откъдето по обратния път ще извозим тежкотоварна композиция до Горна Орляховица. Поради това, че наклонът до гара Иваново е голям и профилът е лош, пред нас се откроява помощен електровоз. Сега друг води влака и на нас ни остана повече време за разговор. Всъщност не бихме могли да споделим, че само за месец май той и Митко са изминали 5980 километра.

— Преди, когато влаковете се возеха с парната тяга, същото това разстояние от Русе до Иваново се изминаваше за един час, а сега само за 20 минути. Живеем с топлина на ди-
каничното ни ежедневие — споделя
помощникът. Колегите от първата

машината дават сигнал, че приближава разпдалята. Оттук 54-те вагона с 1100 тона товар поема мощният кравец. Още чин напуснахме гарата, започва да ръжи. Машината пробуква, скоростометърт показва намаляване на скоростта, а Ванката на интервали подава пясък, за да се избегне буксуването. Така цял час. Но, умението и предвидливостта на двамата позволяват цялото без закъснение композицията да бъде зарежана на гави Горня Орляховца.

Часът бе 16. Измина и този ден изпълнен с много трудности, но преодолен мъжествено от хората, които посрещат всеки ден с усмивка нов път.

Николай КАЧАКОВ

За активна дейност пред XI конгрес на ДКМС
Централният комитет на Комсомола награди следните
организации и дружества:

Общинската организация в с. Страхилово, Великотърновско и дружеството на ДКМС при ТЕЦ на ДЗЗ - Горна Оряховица

С ДИОМ НА ЦК НА КОМСОМОЛА

бригада „Металург“ на Стефан Маринов от 31
„Металургия“ – Горна Оряховица, бригадата на Митко
Гецов от ДТК „Васил Мавриков“ – Велико Търново,
во, стругарската бригада на Трифон Божидарев, от ПП
„Метал“ – Велико Търново, младежката ферма
Г. Липница, Великотърновско, дружеството със секре
тар мл. сержант Ангелов от ВНЕУ „В Левски“, Ве
лико Търново.

НЮ ЙОРК. 23 юни (кор. на БТА Г. гашната дей

НЮ ЙОРК, 23 юни (кор. на БТА Г. НАЙДЕНОВ) — Изглед и не многобройните му защитници в ООН са обкръжени в ООН от атмосфера на все по-голямо осъждане и изолация. Неговите планове да съхрани „позиции на сила“ и да накара правителствата на своите жертви да преговарят като победени с окупатора, са осъдени на провал. Работата на Общото събрание на ООН през последните дни, както и упоритата, принципна разсъдителна дейност на дипломатите от социалистическите арабски и редица други държави, успяха да разголят действителните побуди на антиарабската политика на

вдъхновителите на израелската агресия и да мобилизират необичайно широк фронт държави срещу опасната за мира и свободата на всички народи по света империалистическа политика. Тези резултати от досе

ост на извънредната сесия, сви
иатива на СССР, са толкова
се признават от западни де
зраелски настроени коментато
нкия печат. „Дори по мнение
те, които се противопоставят
а проекторезолуция и по-спе
държашото се в нея искане
на израелските войски, са на
воа искане може да бъде по
дискваните две трети от гласо
ите-членки на ООН“ — пише
Таймс“ наблюдателят на вест
е. Ресгън.

о на Съветския съюз и други
ически страни, показали се ка
рай приятели на жертвите на
ически и неоколониалистически
издигна на ново стъпало сред
ли на света“.

ИЗГРЕВЪТ НА СВОБОДАТА

ПРЕЛЮДИЯ КЪМ ПОБЕДАТА

„Спасение (за българите) може да дойде само откъм. Трябва ли да говорим, че българите възлагат всички свои надежди на... православна Русия“, граф Игнатиев 7. VIII. 1876 г.

ЖЕСТОКОСТТА и зверствата, опожарените домове и селища, хилядите убити жени, деца и стари при смятането на Априлското въстание не можеха да не предизвикат гнева и възмущението на световната прогресивна общественост. Гневът се за силваше и от факта, че турското правителство награди с ордени убийците, палачите на българския народ. От друга страна, правителствата на Англия и Франция ома ловажаваха събитията на Балканите и продължаваха да поддържат господството на прогнилия азиатски феодализъм. В защита на българския народ се вдигаха писатели и учени, политици и обикновени хора. Естествено, най-голямо съчувствие на българите оказаха братята руси. Писателите тургенев, Достоевски, Толстой, Гаршин, химикът Менделеев, художникът Верещагин и редица други представители на руската прогресивна мисъл оглавиха движението в защита на българския народ. Руската дипломатия се активизира. Пред несломимите факти и руския натиск, западните държави бяха принудени да изпратят представители около кръглата маса. Цариградската конференция трябваше да разреши Източния въпрос, който се беше превърнал в Български въпрос.

На 24 април 1877 г. в Кишинев Александър II прочел манифеста за обявяването на войната. Вестта били посрещната от българите с голяма радост. Участието в революционното движение, емигранти и младежи се отправиха към Румъния и Русия, за да се включат във военните отряди и да дадат своя принос за освобождение на родината.

С цел да се заблудят турските командири, за мястото на десанта, Долнодунавският отряд на ген. Цимерман на 21 срещу 22 юни форсирал реката и настъпил към укрепената линия Черна вода — Кюстенджа. Тази операция накарала турците да насочат войските си към Северозточна България, очаквайки, че тук ще преминат основните сили на руските.

На 23 юни, след съвещание в Турну Магурели, окончателно бил одобрен планът за извършване на основния десант при Свищов. Генерал Драгомиров, командир на 14-та дивизия, получил задачата пръв да форсира реката. Пред войниците си той заявил: „Избор няма. Или отивам Дунав, или в Дунав. Разбирате ли ме?“

Подготовката се извършвала при пълна тайна. Всеки един от петнадесетте хиляди, командувани от ген. Драгомиров, разбирал значението на действието, което предстояло да се извърши. Под прикритието на остров Бужирски първите понтони се спуснали във водата и потеглили към българ

ския бряг. Един съвременник разказва: „И така преминаването за почна. Всички замират в някакво неизразимо състояние думи напрегане на слух и зрение в мрака и тишината. Два часа след полунощ. Убедението, че турците са прикрити и чакат, ставаше все по-твърдо и ускоряваше биенето на сърцето. Времето течеше адски мъчително и всяка секунда произвеждаше сърето“.

Преминавайки край о-в Ада, понтоните се насочили към устието на Текир дере. На 150—200 м от брега те били забелязани от турски часови, който побързал да обяви тревога и запалил сигналния огън, приет веднага от Свищов и Вардим. След първите изстрели турските войски бързо се придвижили от лагерите към мястото на десанта. Започнало упорито и кърваво сражение за всяка педя земя. Боят продължил до 9 ч. сутринта, когато турците били принудени от превъзходящите сили на русите да отстъпят. Задачата на 14-та дивизия била изпълнена. Закрепвайки се на южния бряг, руските войски създали условия за изграждане на понтонни мостове. Преследвайки отстъпващите турски войски, частите от корпуса на ген. Радечки към 15 часа на 28 юни освободили Свищов.

За радостта на свищовци Всеволод Гаршин пише: „Българите в Свищов посрещнали нашите пехотинци с възторг, със съзли. Малки деца се хвърляли на шините им... Българите са неописуемо радостни. Минаваме през едно село — всички мъже се събират на нишките. Дори ръцете ни стискат... Почти всяка вечер се виждат дълбоки следи от далечни пожари: турците палат българските села. При това те колят българите безпощадно. Нещастен народ! Скъпо ще заплати той свободата си“.

Победата при Свищов била прелюдия към окончателната победа на вековния поробител. Изграждайки при Свищов, свободата, носена върху крилето на победоносното руско оръжие, се движела на юг. „Затова освобождението на България — пише В. Коларов — ние ценим като величайше народно благо, като едно от най-важните събития, което ще остане записано със златни букви в нашата история“. С кръвата на хилядите свои синове братският руски народ сполуча така здраво дружбата между нашите два народа, че нищо не е в състояние да я разбие. Сега погледете ни отново се отправят към миналото, за да отдалечат признателност към великото освободително дело на руския народ.

ГЕОРГИ ПЛЕТНЬОВ
асистент при ВПИ „Братя Кирил и Методий“

война е отседнал на квартири народният поет Иван Вазов. Тук той е написал стихосбирката „Избавление“.

БЪЛГАРИНЪТ Христо Ц. Брънчов, председател на свищовския революционен комитет, с помощта на гълъби е изпращал сведения за движението на турските войски до щаба на руската армия в Румъния. Така е спомогнал за десанта на Дунава.

сичаха леките вълни. Сърцата не удържимо биеха, а устните шепнеха: „Ето я България, тя трябва да бъде освободена“. Сега никой не се шегуваше. Погледите бяха устремени към устието на Текир дере. Нищо друго, освен веселата не нарушаваше тишината над реката. Ласкави като душата на Волос бяха дунавските вълни. Той ги галеше с дланта на ръката си. Наближаваше брегът. Погрешни изстрели разстроиха за малко реда на понтоните. Първите се спряха пред стръмния и отвесен бряг. Но това не беше предвиденото място.

— Ще ви поема, братя — отвърщаше Волос и запяваше тихо, от душа. Наслада лягаше по уморените лица на войниците. А после Волос се свиваше малко встрани и слушаше на свой ред песента на вълните. Под сянката на върбите войниците отново подхващаха шепи, разкази, запознанства. И пак — закачки с Волос. Едър богатиру му подмяташе, че българските няма да повярват, че той е истински войник, защото е малък.

Така минаваха вечерите. Денем войниците бяха съвсем тихи и предпазлив. Такава беше заповедта на генерала. Те се готвеха усилено за преминаването на Дунава. Дойде и последният ден.

Волос и другарите му се хвърлиха в първата лодка. Веселата раз

Русите минават при Свищов

НАРОДНА ПЕСЕН

Се се чуваше, чуваше
преди петстотин години,
че ще Русия да дойде.
Тези години дойдоха,
Славна Русия не доде.
Пашата в Свищов ходеше,
на маса кафе пиеше,
бяха българка държеше,
че му чабука палеше,
горе-надолу гледаше,
отде ще доде Русия.
— Тама нагоре погледна,
отпреде иде Русия.
Паша се чуи и мае:
дали са патки, юрдечки,
или са бели лебеди.
Нито са били юрдечки,
нито са били лебеди,
най-били донски казаки.

Подвигът на капитан Брянов

ИЗВЕДНЪЖ от източната страна на Текир дере ре бласват огнени езиди. Стрелят аскери, дошли от гарнизона в село Вардим. Заели удобна позиция, те се стараят да попречат на бойците на капитан Фок да влязат във воденичката. Огънят е убийствен и за десантиращите роти. Да се слиза от саловите в устието на дере то е почти невъзможно. И то след като е преминат Дунав, ловещо обстрелван от турското оръдие, монтира на Калето, под командата на английския офицер.

При Текир дере става все по-горещо. Но ето че на около двеста метра под устието слиза 12 волинска рота — ротата на капитан Брянов. Заедно с гвардейците от императорския конвой и 10 волинска рота, частта на капитан Брянов получава задача да завземе източните височини. За ликвидирани на турското огнено гнездо 10 рота е дала вече много жертви в устието на рекичката. Жертви дават и следващите роти.

Капитан Брянов оглежда височината, забелязва точното място, откъдето се стреля, и поема във фланг на турците. Тяхната огнева точка не е далеч, но е много трудно да се достигне по стръмния бряг. Първият солдат, опитал се да я достигне,

се свлича на десетия метър. Упитва втори — същата участ. Погледите на войниците се обръщат към командира. В очите му прочитат решението. Той го изразява гласно:

— Каквото ще да става, ние трябва да се изкачим на височината. На нас разчитат братята, които ни следват! Решението на капитан Брянов се подкрепя от внушителната му здрава фигура, от която не веднъж са се вдъхновявали волинци.

И ето — пръв започва да се катери по стръмнината сам командирът. На няколко крачки зад него са бойците от ротата му. Метър след метър те плъзгат нагоре. По ръцете се появяват рани, коленете са одраскани, но волята за победа, омразата към поробителя на братята-българи им дава криле. С вик „ура“ капитан Брянов изведнъж се хвърля във фланга на турците. Изумени, те го посрещат със щикове. Брянов не се стресва. Той знае, че от неговото поведение зависи духът на бойците му, изхождат на боя.

Девет щика се забиват в гърдите на ротния командир. Издигнат във въздуха на щикове, той успява да съсече със сабята си няколко турски войника. Премадът на капатана е силно за

Отзвuci за форсирането на Дунав

ОТ ГЛЕДНА ТОЧКА на военното изкуство форсирането на Дунав при Зиминича трябва да бъде признато за класическо.

П. Г. ФОРТУНАТОВ

ОПИТЪТ от форсирането на Средния Дунав през 1877 година се явява ценен принос в развитието на руското военно изкуство.

Н. И. БЕЛЯЕВ

БЪЛГАРИТЕ в Свищов посрещнаха нашите пехотинци с възторг, със съзли. Малки деца се хвърляха на шините им... Българите са неописуемо радостни.

В. М. ГАРШИН

ДЕСАНТЪТ на руската армия при Свищов беше проведен блестящо. Десетилетия след това той остана като класически образец за подражание. И действително, военната история на XIX век не познава така добре проведен десантни операции от подобен мащаб.

Г. ГЕОРГИЕВ, В. ТОПАЛОВ

ха на покрива. Те направиха дупка.

— Волос, ти си най-малък, вмъкни се през дупката и право в краката на противника.

Знаеше, че това не е шего. Ала и този път се усмихна. Беше дал клетва, че ако падне в боя, то ще бъде със смъртта на храбрите. Него не го беше страх. Очите му жадно гледаха зората. С душата си той беше разбрал, че това е първата свободна зора над тази земя, на която той току-що бе стъпил. А как му се искаше да види свободна България, да я обходи, да поее песни по нейните пътища и с другарите си да се върне в своята магушка Русия.

Волос първо се покатери на покрива. Всеки миг беше живот за руските войни. които слизаха на брега. Някои от тях падаха ранени до самите лодки. Той стигна ратом на своя най-близък приятел и се свлече в дупката на покрива. Вратата на караулната клопна и се отвори. Силни глътки разтърсиха помещението. Отгук вражеският огън към дерето беше спрян.

Волос, дребничкият войник от ротата, любимоцит на войниците изпъти своя път.

Побното му тяло беше побра безброй много вражки куршуми. Тялото му уху беше откъснато. Клатушкатайни се той излезе през широко отворената врата, обхвана главата си към зората и се усмихна.

Мария МАРЧЕВА

Преминаването на р. Дунав при Свищов.

ДЕН ПЪРВИ...

СЛЕД преминаването на голямата водна преграда Дунав, с цената на скъпи жертви, далени в тая операция, руските войски в три часа след обед, на 27 юни 1877 г., влезли в Свищов — първия освободен град от 500-годишно владичество.

Цялото българско население възторжено приветствувало своите братя-освободители.

Свищовци, опиянени от радост, посрещнали с хляб и сол руските войници. Празнично облечен, ликуващ народ залял межданин и улиците. Те носели цветя, зеленина, бълквичи с вино и шарени кърпи. Всички възкликвали: „Идат, русите идат! Идат братя-освободители!“ Всеки бързал през глава да види руските богатири.

Посрещането било за приказ. С покони и просълзени очи хората изнасяли от къщите котли с пенливо вино, питки и сирене. Уморените руски войници радостно се усмихвали, поемали нещата и от връщали с руското „Спасибо“. Възрастни жени и мъже, щастливи, че са дочакали първия ден на българската свобода, се хвърляли на гърдите им, целували ги и ги прегръщали.

Този ден — сряда, 27 юни 1877 г., бил ден първи, ден на изгрева на българската свобода.

Забели църковните клепала и българските сърца. 80-годишният старец Иваниса Алексеев починал от радост и възлечение, щастлив, че доживял този велик хубав ден. По минаретата на джамията вместо ходжи се качили руските войници, които наблюдавали Дунава. С покони и благословии, със съзли от радост и с китки от здравец, бръшлян и клонок чешшир, с песни и музика, с братски прегрътки българите поздравявали своите освободители.

Интересно е едно писмо от 13-годишна българка от Свищов до сестра ѝ в Одеса, в което описва впечатленията си при влизането на руските войски в града. „В сряда, рано сутринта — пише тя, — когато ние още спяхме, майка доту изстрели от пушки, събути баша ми, за да чуе и той, а след това мене, като каза: запали кандилото, помоли се, за да се спасим, защото дотече че имаме гости руси. Татко излезе на пазара. След като се завърна, той каза: жена, русите дойдоха, преминават Дунава, а турците се моткат из града и не можем да ги разбереш какво правят. Един ти чат да се бият, а други се връщат и казват, че русите останаха малко, всички били избиги. А като починаха да се връщат купачи, без пръсти, без челюсти, зялати в кръв и вземайки жените си тичаха нахъдето очи им видят и за половин или един час ние вече не виждахме турци. Своите къщи те останаха изобико отворени. Един се готвеха да ядат, други да разбиват масло — всичко така оставили. Татко пак излезе на улицата да види какво става там,

на следващия ден главнокомандуващият, а след него и императорът Александър II посетили град Свищов. На брега царят прегърнал и благодарил на генерал Драгомиров и му оказал „Георгиевски кръст“. В църквата „Св. Троица“ иконом Христо Василев отслужил панихида за падналите руски войници. В знак на благодарност и по случай първото си черкуване на българска земя, царят подарил на църквата камбани, които и сега тържествено звънят над Свищов. След молебена, възселял черния си кон и следвал от пестра кавалкада, продължил пътя си на запад по улицата, която водела през града и която сега носи неговото име.

Трудни, тревожни и трепетни са били първите дни на първободения град. Животът на града е бил бурен и наситен със събития и новини. По двата понтонни моста на Дунава и през Свищов непрекъснато продължавали да вървят руските части, за да водят еллични боеве за освобождение на България.

обаче не можа да види нито един турчин. Тича обратно и вика бързо: Миле, натоварвай магарето с бурената с вода и побързай да я закараш на русите, бедните на морени и жадни. Аз излязох в градината, откъснах цветя, за да мога да посрещна с букет, и застанах на улицата при будката. Някакъв турчин, тичайки, почна да стреля по българите, но те се хвърлиха върху него и му отрязали главата. Когато погледнахме към пазара, то се учудих, червени фесове почти не се виждаха. Гледам хора с руски шапки. Всички им подават букети, а те благодарят...“

Тоя топъл, празничен, дългоочакван и незабравим ден нинаги ще остане в спомените на свищовци. Така 94-годишната свищовска гражданка баба Кипа Хаджилекова си спомня: „В нашия дом дойде да живее генерал Драгомиров, нисък на ръст, със синя униформа. По-късно аптекарият Велizar Яковов доведе у дома и един снажен руски офицер, облечен в бяла униформа. „Генерал Скобелев“ — каза аптекарият. И докато го гледах учудено, генералът ме хвана за раменете и ме целуна. Когато той влезе в къщи, двама генерали се прегрънаха и целунаха. Гостите обядваха у нас. Спомням си добре, че ги нахраних с хубава бяла дунавска риба. Това беше ден на голяма радост за всички ни“.

А руските войски продължаваха да се пренасят с понтоните и караба „Анета“ до 22 часа вечерта.

Късно вечерта войниците се разположили на почивка под открито звездно небе. Навсякъде е било тихо и спокойно след страшната битка.

На следващия ден главнокомандуващият, а след него и императорът Александър II посетили град Свищов. На брега царят прегърнал и благодарил на генерал Драгомиров и му оказал „Георгиевски кръст“. В църквата „Св. Троица“ иконом Христо Василев отслужил панихида за падналите руски войници. В знак на благодарност и по случай първото си черкуване на българска земя, царят подарил на църквата камбани, които и сега тържествено звънят над Свищов. След молебена, възселял черния си кон и следвал от пестра кавалкада, продължил пътя си на запад по улицата, която водела през града и която сега носи неговото име.

Трудни, тревожни и трепетни са били първите дни на първободения град. Животът на града е бил бурен и наситен със събития и новини. По двата понтонни моста на Дунава и през Свищов непрекъснато продължавали да вървят руските части, за да водят еллични боеве за освобождение на България.

Лариса ЧАКАЛОВА
уредничка в музея — Свищов

Накратко

НА УЛИЦА „А. Велешки“ № 15 в с. Замената в Свищов се помещава редакцията на органа на освободителната армия в „Летучий военный листок“.

В КЪЩАТА на Цвятко Радославов по време на Освободителната

РУМЪНСКИЯТ бряг край Зиминич беше тих и спокоен. Под прикритието на върбите войниците напрегнато подготвяха преминаването на великата река. Вечерите край дунавския бряг носеха плъскача на вълните. Волос гледаше блуждащата луна и една чучо напояваше песен за своята Русия. А как хубаво песне той!

— Волос, изпей ни песничка за магушка Русия — молеха го другарите му. Те знаеха, че е забранено да се пее, но все пак тихо искаха да попеят. Душите им бяха зажаждали за песен, както поканата от суша земя.

— Ще ви поема, братя — отвърщаше Волос и запяваше тихо, от душа. Наслада лягаше по уморените лица на войниците. А после Волос се свиваше малко встрани и слушаше на свой ред песента на вълните. Под сянката на върбите войниците отново подхващаха шепи, разкази, запознанства. И пак — закачки с Волос. Едър богатиру му подмяташе, че българските няма да повярват, че той е истински войник, защото е малък.

Така минаваха вечерите. Денем войниците бяха съвсем тихи и предпазлив. Такава беше заповедта на генерала. Те се готвеха усилено за преминаването на Дунава. Дойде и последният ден.

Волос и другарите му се хвърлиха в първата лодка. Веселата раз

ВОЛОС

то. То оставаше на петстотин метра по-надолу.

Лодките стигнаха устието на дерето. Войниците скачаха и политаха напред. В дълното на дерето, сгушена сред дърветата, каменна турска караулка изпращаше вече смъртоносни куршуми срещу руските понтони. Волос и другарите му обиколиха караулката. Вратата се поддираше здраво отвътре, а от малките прозорчета се сипяха куршуми. Тя трябваше да бъде превзета. Укрепилата се в нея част от турската застава броеше миговете на своето господство и затова така яростно се съпротивляваше.

Приятелите на Волос се поначи

ПО СТО ВАГОНА НА ДЕН

Във връзка с Деня на работниците от транспорта и съобщенията представител на редакцията води беседа с началника на ДП „Транспред“ — Велико Търново Марин ДИМОВ. Ето някои моменти от беседата.

ВЪПРОС: Кога е създадено ДП „Транспред“ и резултатите от дейността му?

ОТГОВОР: ДП „Транспред“ е създадено преди три години. Машини бяха убедени в неговата целесъобразност, но днес може да се каже, че предприемачите и неговите поделения са една напреднала и стопански оправдана организация за товаро-разтоварна и преносно-превозна дейност. Основната задача — ускоряване обора на вагона — е постигната. Така например през 1963 г., преди създаването на „Транспред“, местният престой на вагона беше 22.52 часа. През трите следващи години тази цифра постоянно намаляваше, за да стигне през второто полугодие на 1966 година 18.59 часа. Понастоящем ДП „Транспред“ — клон Велико Търново обработва дневно средно по около 100 вагона. Почти всички товародатели имат сключени договори за пътни услуги.

ВЪПРОС: Каква е механизацията и как влияе тя върху производителността на труда?

ОТГОВОР: В момента ДП „Транспред“ разполага с 8. автокрана и други товаро-разтоварни машини, пригодени да обработват всякакви видове товари с товароподемност 6300 кг на захват. Освен това в дейност са 23 различни моторни превозни средства, които гарантират качествено и бързо извозване на товарите. Степента на механизацията обработка на товари от общия обем на работата достига 38.63 на сто, а механичната обработка само на вагоните — 58.58 на сто. С навлизането на тази нова техника в ежедневната работа на предприятието се освободиха десетки работници, нужни за други сектори на народното стопанство.

ВЪПРОС: Как се използват машините за нова техника?

ОТГОВОР: Всички машини са доставени със заем нова техника. За отчетния период планът за механизацията е изпълнен 146.80 на сто, а на автотранспорта — 140.61 на сто. Трябва да каже, че благодарение на правилната експлоатация и поддръжка на машините близо 50 на сто от плановата печалба на предприятието иде от тях.

ВЪПРОС: Кои са най-добрите механизатори?

ОТГОВОР: Стари и опитни механизатори имаме малко. Като най-добри мога да посоча автокранистите Никола Стефанов, Георги Даманлов, Христо Петков, които не само работят добре, но и помагат на по-младите си колеги по-бързо да овладяват новата техника.

ВЪПРОС: С какви успехи посрещате празника?

ОТГОВОР: В чест на Деня на работниците от транспорта и съобщенията колективът на ДП „Транспред“ — Велико Търново даде допълнителни обещания за изпълнение на производствения план и увеличаване степента на механизацията в общия обем на работата. Усилията на всички са насочени към подобряване на техниката. Резултатите са налице — намаляха текущите ремонти на транспортните средства, механизацията на производствените процеси се разширява, автотранспортът е в постоянна печалба.

Колективът на междуградската телефонна служба във Велико Търново, състоящ се от шест бригади за комунистически труд, пред Деня на работниците от транспорта и съобщенията разгаря истинско благородно съревнование.

За членовете на бригадите „Зоя Космодемьянская“ и „Вела Благовеста“ всеки ден е изпълнен с динамика и напрежение, но и със стремеж за бързо и културно обслужване на всеки абонат.

Сн.: Н. КАЧАКОВ

Волеви човек

ШОФЬОРЪТ на самосвал Рачо Василев Стоев се завръща доволен в ДАП — клон Елена. Поставената му задача, да бъде в помощ с колата на колегите си в мина „Бобов дол“, изпълни с високо съзнание и отговорност. Наближавал родния край след дълго отсъствие, мислите му го отведоха в детските години, когато в родното му село Златарица имаше само два-три автомобила. И за него, и за другарчетата му бе голяма радост да се поведат или дори само да се докоснат до автомобилите. Шом завърши програмното си образование през есента на 1936 г. Рачо Стоев бе един от първите кондуктори по автобусите в Еленския край.

В родната казарма, както много други младежи, той постигна дългоочакваната мечта — да бъде правоспособен шофьор. Още в първите дни след военната си служба младият шофьор постъпва на работа в ТП станция — Елена, където в продължение на 14 години извозва коleti и кореспонденция от гара Горна Оряховица и Златарица до Елена и района. Няма човек в този край да не познава жизнерадостния и услужлив шофьор на пощата. Нима ще го забравят тръгналата в зори бременна жена от махала Тиганци към града, която е родила сама край пътя. Видял я в много тежко състояние, Рачо изпълнява досетено своя граждански дълг, като и помага и я откарва в родилния дом.

От известно време в ДАП — клон Елена се почувствува криза за работна ръка, която да обработва товари на автомобилите. Влоши се обслужването на товародателите, имаше нужда от инертни материали, като пясък, баластра, чакъл, пръст и други. Невъзможно бе ръчното изкопаване на тези материали. Това наложи ръководството на клона да се сдобие с нов мощен трактор — багер-булдозер. Сега към багера ос-

вен Йорданови коли работят 5 самосвала. За тежен бригадир е поставен Рачо Стоев. И тук той оправда гласуваното му доверие. Резултатите на бригадата за механизано обработване на товарите са насърчителни. Трудът на дългогодишния шофьор от клон, усърдността и любовта към автомобила не са останали незабелязани от ръководството на клон. В продължение на няколко години е награждаван с парични и предметни награди. Излъчван е като ударник, най-добър в професията, носител на значката за дългогодишна работа, ударник на комунистическия труд. Всички в клон добре знаят, че Рачо Стоев умее да поддържа автомобила, който досега е изминал 160 000 км без среден и основен ремонт.

За миналата година е постигнал комплексна икономия от гориво, гуми и поддръжка за 758 лева, извозил е над 60 000 тона товари и е дал една добра печалба на предприятието. На челно място е в редицата на участниците в безаварийното движение. Тези успехи не спират и през 1967 година.

К. ВАСИЛЕВ

НАГРАДА ЗАБЕЗСЪННИТЕ НОЩИ

Сплотен и грудолубив е колективът на работниците от автотранспорта при ТКЗС — Долна Оряховица, с ръководител Георги Цанков. Голяма и отговорна задача е поставена пред шофьорите на 28-те товарни автомобили през тази година — да достигнат 1 800 000 тонкилометра.

Началните месеци на годината бяха успешен старт за изпълнението на производствената програма. Много гурд, много сили хвърлиха шофьорите. Десетки безсънни нощи прекараха те над волана по пътищата на Родината и пожняха богати плодове.

Особено напрегната е обаче тяхната работа сега, в дните на жътвата. Пред Деня на работниците от транспорта и съобщенията съревнование е обхванало всички шофьори. Своя празник те посрещат с изпълнен шестмесечен план по всички показатели. Превозени са 900 000 т товари. До края на месеца ще бъдат превозени още 50 000 т товари над плана.

Голям дял за успеха имат дългогодишните и опитни шофьори Атанас Качамаков, изминал 60 на сто от годишния си план, Васил Христов, Васил Цветков, шофьорът Шукри Абишев, обслужващ фермите на петте села на кооператива, и други. Аварияте и престойте са сведени до най-нисък процент. В кампанията от всички 28 товарни автомобили се включват 25.

Пред своя празник транспортните работници организираха и състезание за най-добре и майсторско управление на товарна машина. На първенците от състезанието бяха дадени награди.

Ст. Агос

Човекът е човек тогава, когато е на път... (Пеньо Пенев)

МИНАВАШЕ пладн. Слънцето сипеше огнени стрели над голямата равнина. Жива душа нямаше по къра. Само няколко момчета лежаха под голямата круша и дяха с джебните си ножчета отсечените пръчки. Едно от тях все се взираше към далечния хълм. По това време минаваше влакът от града.

— Виж го нашия Данчо как се взира, сякаш не е виждал влак — обажда се слабо луничаво момче.

— Данчо, стига си гледал това малаче, ами хайде да идем и се окъпем.

Данчо не ги чуваше. Той пътуваше сега мислено с дългия влак. Очите му следяха виещата се дълга змия, докато изчезна. После сядаше на сянка и дълго мечтаеше. Ноштем и сын не го хващаше. Все влакове сънуваше — големи, огнени. Една сутрин рано-рано излезе от къщи. После през равнината се отправи за оня хълм, дето минаваше неговият сын. Сега щеше да го види на яве. Седнал на височината, Данчо се

бе превърнал целият на слух. Ето, че релсите започнаха да пропукват. След малко се задале огромното черно тяло на дългоочаквания влак. Когато машината се изравни с него, машинистът се усмихна и му махна с ръка. По тялото на момчето премина такава приятна топлина, че едва не изгоря в нея. После срещите с влака, с неговата постоянна мечта, зачестиха.

„Ех, да можех и аз да съм на мястото на този черен чичко с усмихнатото лице!“ — въздишайки, си мислеше Данчо.

Веднъж той откри голямата си мечта, но баща му не обярна внимание на това.

— Тате, какво ще кажеш за това, дето ти рекох оведе?

— Стига си приказвал, ами помогни да стегна колата, че я виж пладне стана.

— Каквото и да приказваш, аз вече съм решил, ще уча и ще стана машинист!

Данчо остана верен на себе си. Книгите разкриваха пред него чудни светове. Той пътуваше из тях на своя мечтан влак и винаги се усмихваше. Приятелите му го изоставиха. Те често думаша за него:

— Оставате го тоя вятърнича-вия! Все мисли и все се усмихва на себе си.

Доиде най-чакливият ден на възмъжалото селско момче. Йордан Стефанов Петров бе приет в ЖП училище. Машинист, за който той мечта толкова години, бяха пред него в чертежите, в белите книги. След години се раздели с другарите си от института. Назначен бе за локомотивен машинист в депо Горна Оряховица. Това стана в първите дни на свободата. Нова страница в живота на младия машинист започна. По-вериха му маневрен локомотив. Трудолюбие му бе възнаграждение за кратко време. Стана машинист на товарни влакове. Занимаша се влак след влак. Службата криеше своите изненади. Не един път младият машинист бе поставян пред големи трудности. Няма да забравя оня ден...

Непрекъснат дъжд и порой саличаха по пътя си камъни и тия. Линията бе покрита с вода. На едно място тя бе отнесена. Навън бе непрогледен мрак. Влакът се движеше със стотици пътници, неподозиращи опасността. Машинистът усети, че локомотивът започва да гази във вода.

Будното око на Йордан Стефанов навреме предотврати опасността.

Много са неприятните случки на машиниста по дългия железен път, който той изминава. Но любовта към професията е по-беждавала винаги трудностите. Идва и денят, когато той слеза от локомотива, за да стане локомотивен инструктор. Поверяват му 15 парни локомотива, но какви — най-изоставащите. Хората добре познават Йордан и решават да се отсречат. Само за 8-9 месеца колоната става от изоставаща — първа. По всички показатели, икономия от гориво, масла, возене на тежкотоварни влакове, образцови локомотиви и най-ниска себестойност — ето това са резултатите от работата на неуморния железничар. Въпреки успехите като инструктор, Петров изпитва някаква мъка по нещо изгубено. Жаден е погледът му за равнините, за ония красиви кътове из Балкана и за дългия сребърен път на релсите.

Скоро в душата му отново идва оная топлина, която усещаше в будката на локомотива. Отново на път, на новия машини — електровозите. Трябваше отново да учи, макар че вече годините бяха много. Завърна се от курсовете и стана един от първите, които основаха електрическото депо. Бай Йордан повеле колоната на новите машини. Неговият локомотив 42-21 стана образцов. Най-чист и най-изправен. Добродушното му лице криеше своята строгост на опитен машинист, уважаван колегите си и насърчаващ младите.

— Никога не съм мислил, че моята мечта ще стане толкова реална, както сега — казва бай Йордан. — Не ми е минавало през

ума, че мога да работя с чисти дрехи и бяла риза. А ето, че и това е вече реалност.

За успехите на локомотива говори фактът, че за Първи май бригадата на електровоз 42-21 е на първо място от четридесетте локомотива от депо. И сега, в чест на Деня на работниците от транспорта и съобщенията и 50-годишнината на Великата октомврийска социалистическа революция, бригадата е обявила съревнование на всички локомотиви. Може би пак ще го спечели. Досега нито един влак не е оставила на път и прави постоянно икономии от електроенергия по за 200 лв. месечно.

Локомотивът потегли, бай Йордан махна с ръка за поздрав. Очакваха го безкрайните полета, хълмове и планини и оня още неизвървян път по пътищата на Родината.

П. Тарасенко

Да се постъпва справедливо

Кооператорите от Овча могила постоянно увеличават броя на овцете в личните си стопанства. Те вече до стигнаха 3942, от които 2178 овце-майки. Местната потребителна кооперация ги улеснява много, като приема в своята мандра и преработва ишлемо млякото в доброкачествено сирене. Всекидневно се предават 800—900 л овче мляко от личните стопанства на кооператорите, а от кооперативните стада по над 100 л.

Количеството на млякото от двата сектора почти се изравнява. Това говори за разширяването и подобряването на личното животновъдство в Овча могила и за голямото трудолюбие на стопаните от този край. Всичко това е хубаво и кооператорите са доволни, че срещу мляко си получават доброточествено сирене. Възмущава ги обаче фактът, че от известно време срещу внесеното мляко те не могат да получат полагащата им суроватка. Тя се раздава предимно на служителите от селото.

Очевидно управлението на потребителната кооперация ще трябва да вземе мерки и да преустанови тази явна несправедливост.

Петър Панчев

ДЪРЖАВЕН ПИВОВАРЕН ЗАВОД „БАЛКАН“ — ВЕЛИКО ТЪРНОВО

И М А

вакантни длъжности за шлосери, електроженисти и оксигенисти.

Заплащане по щата.

Постъпване веднага

Хигиенно епидемиологичен институт — Велико Търново продава

санитарна кола „Шкода“. Желаетелите да закупят колата да се явят в Института.

ДСП „РОДОПА“ — ВЕЛИКО ТЪРНОВО КЛОН гр. ПАВЛИКЕНИ

ПРОДАВА

лекарска кола „Буйк“. Цени по споразумение. Желаетелите да се явят в канцеларията на предприятието.

Държавни захарни заводи — Горна Оряховица

(носител на ордена „Червено знаме на труда“)

Граждани, предлагаме ви богат избор захарни бонбони:

физкултурник, мента, млечни, наслада, пролет, ланта „Септемврийче“, ланта с накао, дъвчащи „Малчина“, дъвчащи „София“.

Интересно е да знаете, че: един килограм захарни бонбони съдържа от 670 до 930 г захар, до 175 г мазнини, до 55 г белтъчини или имат от 3820 до 4700 калории.

Захарните изделия, производство на Държавни захарни заводи — Горна Оряховица, може да купите от всички сладкарници, бакалски магазини и павилиони в страната!

ЗА ПОЖАРИТЕ НА НИВИТЕ И ХАРМАНИТЕ

Житата бързо зреят и в близко време ще започне ма сова жътва в целия окръг. Ще настъпят още по-усилени, по-напрегнати дни за селските труженици. Наред с най-важното — навреме да се ожъне и овършее, до бре да се подслони зърното и грижливо да се съхраняват селската, много важно е да се опази реколтата от пожари.

Какво показват направените през първата половина на юни проверки в някои стопанства. Можем да кажем, че резултатите не са добри, с изключение на отделни единици. Не напълно са обезопасени и оборудвани машините в ТКЗС — Бяла черква, Джулиница, Долна Оряховица, Павликини, Ресен, Самоходене, Ореш, Килифарево, Долна Липница, Обединение, Полски Тръмбеш, Страхилово, ДЗС — Златарица и др. Не са набавени пожарогасителни апарати, действащи с химическа пана и с тетра-хлор за всеки комбайн, трактор и камион, няма заряди за пожарогасителите, брезенти — 2/2 м, 100-литрови вателчета за вода, кофопомпи, лопати, кирки, кофи за вода и метли-тупалки.

Набавените вателчета не са приспособени за бързо вземане вода при нужда. Наличните уреди не са боядисани, не са прегледани и крогазители, не са изведени ауспухите тръби от положение надолу в положение нагоре за трактор ДТ-14 и ДТ-20.

С тревога и загриженост трябва да кажем, че въпросът с обезопасяването и оборудването на машините с необходимите пожарогасителни съоръжения е подценен от главните инженери и на чалниците на работилниците. Някои от техническите специалисти, като тия в ТКЗС — Джулиница, Долна Оряховица, Долна Липница, ДЗС — Златарица и други, заявяват, че машините няма да влязат в блоковете, до като не се подготвят напълно.

Има, разбира се, стопанства, които могат да се посочат за пример. Напълно са готови в противопожарно отношение машините на ТКЗС — Лясковец, Драганово, Полиграице, ДЗС — Сватата, Церева кория, Елена и др.

За излизане от това положение необходимо е специалните да огледат задълженията си и съвсем за кратко време да решат въпросите по обезопасяването и оборудването на машините. Да се обърне особено внимание на електрическите инсталации, спирачната запалителната и газотопливната система, на надеждността на искрогасите и други. Да не остане нито един механизатор, който да не е запознат с причините за пожар от селското панските машини по време на жътвата и вършитбата и с мерките за предотвратяването му.

Задължение е на всеки механизатор да познава много добре противопожарните уреди и действа безупречно с тях при нужда.

Да бъдем предпазливи и бдителни по време на жътвата и вършитбата!

подп. Г. СТОЯНОВ
заместник-началник на Окръжно управление на МВР по противопожарната охрана

Оборба Спорт • Спорт

Какво показаха отборите на окръга в зона „Янтра“

ВНЕДЕЛЯ беше снет флагът на футболния шампионат в зоните. Отборите се оттеглиха на краткотрайна почивка след продължителния маратон, но с поглед и размишления за предстоящото първенство.

Великотърновски окръг представяше 25 на сто от състава на зона „Янтра“. Футболистите на „Левски“ — Лясковец станаха шампиони в тази продължителна борба и напускат зоната, за да преминават в северната „Б“ РФГ. ДЗС, ВФСИ и „Червено знаме“ заеха места в по-горните „етажи“ на табличата, но някои от тях видимо не са доволни. Това е така, защото те бяха изпреварени от представителите на Габровски и Шуменски окръзи. Така или иначе, сега е необходимо да се направи кратък анализ на показаните игри, а оттам и съответните изводи за бъдещата им дейност.

„Левски“ — Лясковец беше отбор с най-силното нападение, което стана причина неговата отбрана, начело с ветерана Маринов, да бъде по-спокойна и разсъдлива в не много трудни моменти, създадени от противниковите нападения, и допусна най-малко грешки. По стижието 2.66 гола средно на мач през целия шампионат и допускането на 0.53 гола средно на състезание в своя вреда — са красноречиво доказателство за игровото преимущество на шампиона. Игровата дисциплина и коректността на състезателите му, от друга страна, станаха причина за малки и незначителни промени в състава, с което изпълнението на поставените тактически задачи беше значително по-лесно. Отборът разполага с бързи крайни нападатели в лицето на Марин Стателов, Венчик останали състезатели показаха близки качества до тия на най-силните единици, с което в целия колектив се забелязваше един добре сглобен и точно работещ механизъм. Така в последните пет кръга този отбор успя да се наложи над своите съперни-

ци „Ангел Кънчев“ и „Локомотив“ — Дряново и да финишира с един добър аванс от три точки.

„ДЗС“ беше един колектив със скромни намерения, но още със започването на първенството показва, че може да постигне немалко при една целенасочена работа. С освобождаването от своя състав на някои състезатели, станали спирачка за израстването на отбора, беше намерен верният път. Свежата струя от млади футболисти, като вратарят Петър Петров, шурмовакът Иван Василев, допълнени с опита на Ибрагим Ходжов и останалите състезатели, този колектив заслужено зае 6-то място в крайното класиране. Голям дял за успехите на отбора има правилното отношение на административното ръководство на ДЗС и ръководството на физ. колектива в лицето на другари те Занев и Качев.

„ВФСИ“ е също колектив към д-во „Академик“ в Свищов. Неговите състезатели — предимно студенти, проявяваха много усърдие и труд в този шампионат. Като се има предвид, че отборът за първи път участвуваше в новото първенство и игра със сравнително по-опитни противници — постигнатото 7-мо място в крайното класиране може да се счита като добър успех. Освен това в игрово отношение този отбор не отстъпва на най-добрите. Футболистите му притежават добри технически данни и значително лесно боравят с топката. Отборът провежда срещите си по съвременните тактически схеми, но се забелязва една неравномерност в игрите му. Причините в това ние виждаме главно при по-трудните условия на учебно-тренировъния процес и големата заангажираност на студентите в учебните занятия.

„Червено знаме“ — Павликини зае 11-то място в крайното класиране. От този отбор се очакваше много повече, но лошата дисциплина на някои негови състезатели стана

причина за редица неудачи. Ръководството виждаше това положение, но се помъчи да поправи грешките със съвети, което не бе разбрано и се наложи, макар и малко по-късно, да вземе радикални мерки към носителите на тези прояви. Наказаните наказания бяха поучителни за останалите футболисти и се пристъпи към подмладяване на отбора. Разбира се, в такива моменти се получава снижаване силата на отбора, поради липса на опит и рутината у младите, но същевременно и проблясъци за по-добри успехи в бъдеще. Сега младите състезатели Иван Василев и Кемал Ибрагимов бързо се утвърждават и налагат. Други, като Иво Грънчаров, скоро ще намерят място, с което се очаква, че колективът на „Червено знаме“ ще изпълни поставените си задачи.

Може определено да се каже, че представителите на окръга в настоящото първенство, с изключение на „Червено знаме“, постигнаха изпълнението на плановите си и се очаква, че през новия шампионат успехите ще бъдат още по-големи.

Ст. КОНСТАНТИНОВ
секретар зонална комисия БФФ — Варна

РЕЗУЛТАТИ

Септември (Поп) — К. Тодоров (Ив) 3:0, Локомотив (Др) — Г. Генов (Габ) 0:0, А. Кънчев (Тр) — Б. Синов (Пр) 3:0, Левски (Ом) — Ендже (Ц. брод) 3:0, ВФСИ (Св) — Черномонец (Г. Абл) 1:0, ДЗС (ГО) — Ботев (Н. Паз) 2:1, Раковски (Сев) — Червено знаме (Пав) 3:0, Левски (Ляс) — Автостроител (Шн) 3:1.

КРАЙНО КЛАСИРАНЕ

1. Левски (Ляс)	80:16	49
2. А. Кънчев (Тр)	77:28	46
3. Локомотив (Др)	46:21	44
4. Раковски (Сев)	61:23	39
5. Автостроител (Шн)	57:25	35
6. ДЗС (ГО)	53:32	35
7. ВФСИ (Св)	51:34	34
8. Ботев (Н. паз.)	34:28	31
9. Г. Генов (Габ)	34:28	31
10. Септември (Поп)	37:45	29
11. Червено знаме (Пав)	46:45	25
12. Б. Синов (Пр)	40:54	25
13. Левски (Ом)	35:52	21
14. Черномонец (Г. Абл.)	24:69	16
15. Ендже (Ц. брод)	13:98	11
16. К. Тодоров (Ив)	11:99	5

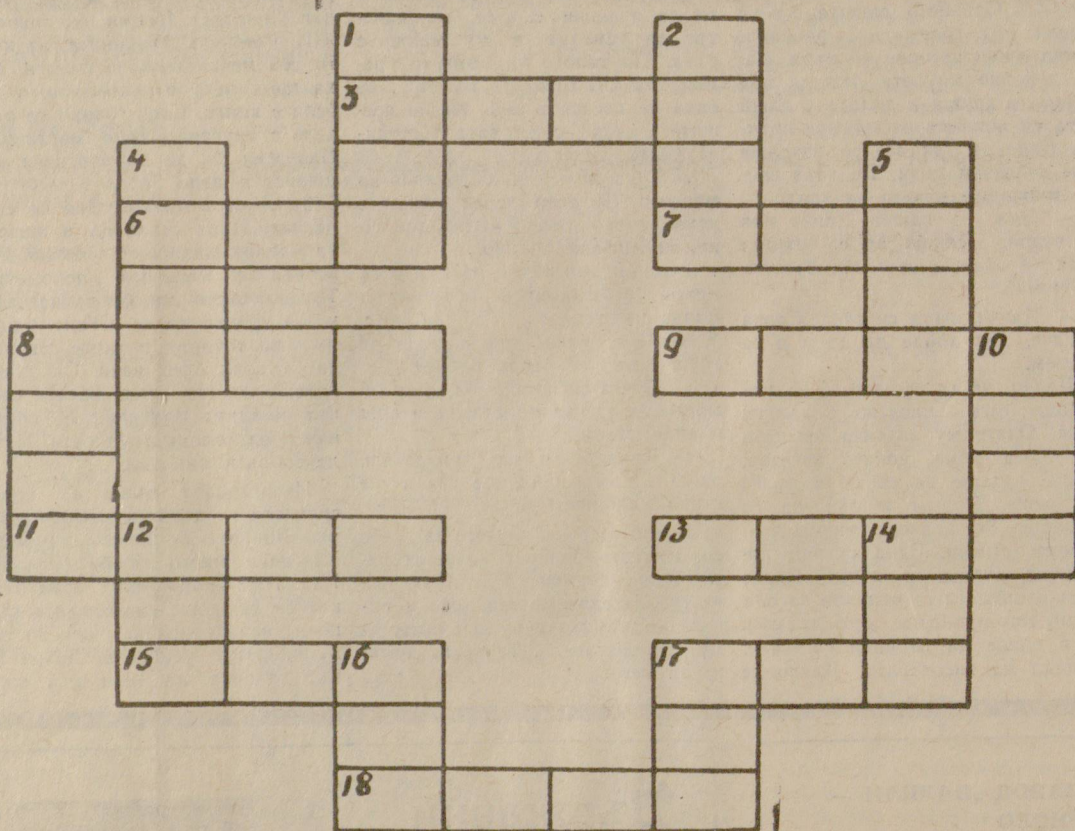
КРЪСТОСЛОВИЦА

В квадратчетата, водоравно и отвесно, впишете с цифри годините за посочените исторически събития:

ВОДОРРАВНО: 3. Победа на българите над латинците при Одрин; 6. Българите разбиват византийците при р. Ахелой; 7. Завладяване на Сердика от българите; 8. Иван-Асен II разбива византийците при Клокотница; 9. Бузлуджански учредителен конгрес на БСДП; 11. Създаване на първата партизанска чета в Разложко от Никола Паралюнов; 12. Падането на София под турско господство; 15. Сключване на първия търговски договор с Византия (при хан Тервел); 17. Цар Крум при съединява към България част от държавата на аварите; 18. Велико Търново пада под турска власт.

ОТВЕСНО: 1. Провъзглася-

ване независимостта на Втората българска държава; 2. Първото великотърновско въстание против турците; 4. Обявяване програмата на Отечественния фронт по радиостанция „Христо Ботев“; 5. Преименуване на Съюза на народната младеж в Димитровски съюз на народната младеж; 8. Почива народният поет Иван Вазов; 10. Турците завладяват крепостта Цимпе на европейския бряг на Дарданелите; 12. Начало на управлението на Петър първи; 14. Въвеждане на християнството като официална държавна религия в България; 16. Византия признава новата славянобългарска държава; 17. Възцаряването на Симеон първи.

АГРЕСОРЪТ — ПРЕД СЪДА НА НАРОДИТЕ

И ТАКА съветското предложение за свикване на извънредна специална сесия на Общото събрание на ООН, която да разгледа положението в Близкия изток и да вземе решение за ликвидиране на последните от агресията на Израел и за незабавно изтегляне на израелските войски отвъд линията на примирието, получи подкрепата на мнозинството от държавите-членки на Организацията на обединените нации.

Дейността на Съвета за сигурност, който според устава на ООН носи главната отговорност за поддържането на мира и сигурността, се оказа парализирана. Това на-

ложи да бъде свикан този световен форум. Поради откритата обструкция, към която прибегнаха представителите на САЩ и Англия, Съветът за сигурност не можа да изпълни своя дълг при налягането на продължаващата агресия. Съветът не прие съветската проекторезолюция. Той не остана решително интервенционистически действия на Израел и продължаващата окупация на част от териториите на ОАР, Сирия и Йордания. Той не подкрепи и искането за незабавно и без всякакви условия изтегляне на израелските войски от окупирани земи зад линията на примирието.

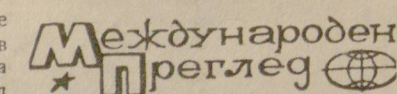
Тази позиция на Съвета за сигурност обаче не беше неочаквана. През тези дни твърде явни бяха усилията на господата Голдбърг и Карадън, които правеха всичко възможно, за да защитят агресора, да прехвърлят вината върху неговите жертви и най-после да осигурят на завоевателите

онази прословута „позиция на силата“, от която Тел Авив би могъл да разговаря с арабските държави.

Руска народна пословица казва: „Гарван гарвану око не вади“. И всъщност можем ли да се учудваме, че империалистите в Съединените щати и Великобритания, които въдновяваха Израел за разпалване на въоръжен конфликт в името на собствените си интереси, взеха интервенцията под своето „високо“ покровителство в Съвета за сигурност? Нима телавивските насилиния не са от един дол дрекни с палачите във Виетнам и наказателните отдели в Аден!

Управляващите среди на Израел си позволиха да хвърлят предизвикателство към организацията на Обединените нации, като грубо пренебрегнаха трите искания на Съвета за сигурност за прекратяване на огъня, само защото Голдбърг и Карадън проформа гла-

суваха заедно с всички „за“, докато Вашингтон и Лондон тихо-мълком подстрекаваха ционистките екстремисти към нови териториални грабежи.

Сега под петата на окупаторите се намират райони на ОАР, Сирия и Йордания, цялата територия на самата държава Израел, с милион и половина население. Извършвайки разправа и насилие, разстрелвайки, грабежи и гонейки местните жители от населените места, интервенциите спешно създават там свои административни органи. Те се надяват да присвоят арабските земи и по такъв начин да прекроят политическата карта на Близкия изток. И това се прави

открито пред очите на целия свят. Управниците на Тел Авив, които до неотдавна говореха „за защита“ на своята „държава“ и се кълнях, че нямат териториални претенции, сега нагло заявяват, че възнамеряват да „изправят“ границите на Израел.

Отказът на Съвета за сигурност да поиска незабавно и безусловно изтегляне на войските беше поощрение за телавивските разбойници да продължат окупацията и мъжнично благославяне на техните стремежи да загребат „жизнено пространство“ за сметка на своите съседи. Англо-американският блок в Съвета за сигурност покровителствува разпалването на нови въоръжени конфликти, като поощрява наглите екстремисти.

Санкционирали всъщност продължаването на агресията и анексирането на чужди земи, представителите на САЩ и Англия в Съвета за сигурност дават в ръцете на Израел оръжие, за да шантажира арабските държави, позволявайки на управляващите среди в тази страна да потъпкват устава на ООН и международното право и на първо място принципите за териториалната цялост.

Обаче сметките на самозабравилите се лидери в Тел Авив, че в наше време агресорите могат да останат безнаказани, явно са изградени върху пясъчна основа. Провалиха се и сметките им, че империалистите ще успеят да забият клин на вражда и недоверие в приятелските съветско-арабски отношения. Съветският съюз, който винаги е бил за безпрекословно изпълнение на положенията на устава и зачитане на целите и принципите на Организацията на обединените нации естествено не можеше и не може да допусне беззаконие и произвол. На международното разбойничество, чиято цел е да бъдат ликвидиран социалните завоевания в ОАР и Сирия, съветската страна противопостави твърд антиимпериалистически курс, политика на подкрепа на справедливото дело на арабските държави. Обявявайки се още от първия ден, против израелската агресия, съветската държава изигра решаваща роля за прекратяването на огъня в Близкия изток като първа стъпка за обуздаване на агресора.

Огромно въздействие оказа декларацията на Московското съвещание на централните комитети на комунистическите и работническите партии и на правителствата на социалистическите страни, която подчерта, че Съветският съюз и другите социалистически страни ще направят всичко, за да помогнат на народите на арабските страни да защитят своите законни права и осигурят възстановяването на справедливото им дело. Обаче спирането на ови действия още не е прекратяване на агресията. Ето защо сегашната задача е — да бъдат ликвидирани последните от агресията и незабавно да бъдат изтеглени войските на завоевателите от всички окупирани територии зад линията на примирието. Дължи си тази задача е призвана извънредната специална сесия на Общото събрание на ООН.

Агресорът трябва да бъде осъден и наказан. Справедливостта трябва да възтържествува. Така ва е волята на народите.

Г. КУЗНЕЦОВ
Агенция „Новост“

ки. В скоростните авиомодели начело застана опитният Нано Филипов (аероклуб на ДОСО), който постигна 183 км в час.

Емил Йосифов от Горна Оряховица се наложи в авиомодели за тимово надбягване, а Пезо

СЪСТЕЗАКИЯ ПО АВИОМОДЕЛИЗЪМ

На летището на аероклуба на ДОСО в Горна Оряховица се състояха окръжни състезания с конструкторските и тренировъчните групи. Участваха отбори от градските комитети на ДОСО в Свищов, Велико Търново и Горна Оряховица, а така също и от аероклуба.

В клас свободно летищи модели А-2 се наложи Иван Цветков от Горна Оряховица, като от пет старта набра 605 точки. След него се класираха Димитър Дамянов от Свищов и Атанас Атанасов от аероклуба. С авиомодели с гумен двигател клас Б-2 победител излезе Димитър Чипов от аероклуба, следван от Николай Атанасов (Велико Търново). Първенец в авиомодели с механичен двигател стана Максим Йорданов от Горна Оряховица — 107 точ

Василев — в авиомодели за въздушен бой. Най-добри резултати с акробатични модели постигна Георги Фратев от аероклуба, следван от Илия Великов (Свищов). Голям успех по ракетомоделизъм регистрира Росен Манлев от Велико Търново. Неговите едностепенни и двустепенни ракети, след стартиране и отваряне на парашута, се задържаха на височина до 2 минути.

Отборно състезанията бяха спечелени от представителите на Горна Оряховица, следвани от дозовците на Велико Търново и Свищов. На първенците, които те защитават честта на окръга в републиканските състезания през юли, бяха дадени награди.

М. СЕРЛЕЦОВ
инструктор в ОК на ДОСО

ГОЛЯМ МОТОКРОС

Традиционният мотокрос за купата на Жп управление, който се състоя в околностите на Горна Оряховица, бе посетен на 50-годишнината на Великата октомврийска социалистическа революция и на предстоящия Ден на работниците от транспорта и съобщенията. За да участвуват в състезанията, тук бяха си дали среща мотоциклетисти от Русе, Разград, Перник, Елена, Велико Търново и Горна Оряховица. Те се съревноваваха с машини от 125, 175, 250 и 350 куб см, като пробягаха 16.200 км трасе в силно пресечена местност.

В клас 125 куб см победител излезе Ирман Драганов от Русе. След него се класираха

Павел Наков от Перник и Иван Баушанов от Елена.

Най-добър в клас 175 куб см бе Орлин Василев от Горна Оряховица. Втори в този клас се нареде Георги Кашевски от Перник, а трети — Недялко Георгиев от Велико Търново. Победител сред мотористите с машини от 250 куб см стана Димитър Иванов от Разград, следван от Яков Яковлев (Елена) и Петър Парашкевов (Велико Търново), а за първенец в клас 350 куб см бе обявен Асен Спасов от Перник.

Мотоциклетистите от Перник бяха най-добре подготвени. Те спечелиха специалната купа, като допуснаха само 5 наказателни точки.

Кой е най-добър шофьор

Неотдавна в Карансен се проведе окръжни състезания за най-добър шофьор. В състезанията участваха 26 шофьори от 12 села на окръга. Застъпени бяха три показателя: техническата изправност на автомобила, теоретичен изпит и най-бързо преминаване на кривата.

Най-добре се представиха шофьорите Георги Гинев от с. Карансен, Христо Желязков от с. Батак и Цани Пенчев от Полски Тръмбеш.

От втората група първенците са Васил Върбанов от Полски Тръмбеш, Александър Мундов от с. Ресен и Григор Григоров от с. Алеково. На първенците бяха раздадени награди.

Ф. АТАНАСОВ

КИНО

От понеделник, до неделя включително, кината в градовете на окръга ще прожектират:

ВЕЛИКО ТЪРНОВО: „Девети септември“ — „Кандидат за женитба“ — „Искра“ — „Шути!“ — „Труаков фронт“ — „Без любов не може“ и „Чапалев“, „Професионално кино — „Младозелено“, „Африканска приказка“, „Ени, пепи, пен!“ — „Метел на критически път“, латно кино „Космос“ — „Шути!“

ГОРНА ОРЯХОВИЦА: „Напредък“ — „Един човек в повече“ и „Сенки над Нотр Дам“.

СВИЩОВ: „Алеко Константинов“ — „Пей, сърце!“ и „Сърчишето на византийския търговец“ — „Академия“ — „Двоен образ“ — „Необикновен път“.

ПАВЛИКИНИ: „Димитър Стоянов“ — „Зимно утро“ и „Хора от фурурга“.

ЛЯСКОВЕЦ: „Христо Ботев“ — „Без корени“ и „По тъмни лед“.

ЕЛЕНА: „Христо Ботев“ — „Гепардът“ и „Дама на релси“.

ПОЛСКИ ТРЪМБЕШ: „Аквалянт на тънот“.

ТЕАТЪР

СРЯДА, 28 юли, в летния театър — Велико Търново, ще гостува Държавният съветен театър от София, който ще представи българската комедия „Големанов“ от Ст. Л. Костов.

ДЕЖУРНИ АПТЕКИ

Дневна дежурна аптека във Велико Търново през идната седмица ще бъде аптека № 2 — ул. „Димитър Благоев“ 61. Нощното дежурство се извършва от новата нощна аптека — ул. „Васил Левски“ 33, телефон 39-1.

ФУТБОЛ

Локомотив (ГО) — Миньор, Етър — Волон, Септември — Академик, Чарлафон-Орловец — Кърпачев, Локомотив (Мз) — Ст. Костов, Чавдар — Спартак (Вн), Светкавица — Септемврийска слава, Бенковски — Доростол, Спартак (Койн) — Локомотив (Пл), Спартак (Пл) — почива.

ТЕЛЕВИЗИЯ

ПОНЕДЕЛНИК — 26. VI.

18.30 — новини; 18.40 — детски филм; 18.50 — Братя по оръжие; „Разговор с Вългата“ — чехословаки телевизионен филм; 19.25 — „С паспорт на дружбата“ — икономическо предаване; 19.40 — Реклами; 19.50 — „Лека нощ, лека!“; 20.00 — „По света и у нас“; 20.20 — Спортен екран; 20.30 — ТТ представя: „Тънката нишка“ — пиеса от Наумов и Яковлев, първа част; 21.40 — Сибилус — Симфонична пиеса „Тапиола“, изпълнява Симфоничния оркестър на Радио Хелзинки; 22.00 — новини.

СРЯДА — 28. VI.

19.10 — новини; 19.20 — „Скорост 67“ — предаване за младите механизатори; 19.30 „Накъде в неделя?“; 19.40 — Реклами; 19.50 — „Лека нощ, лека!“; 20.00 — „По света и у нас“; 20.20 — Политически коментар; 20.30 — Разкази за революцията — „Интернационалът“; 21.00 — Вечер на Разградски окръг — филмов очерк и концерт на състави от окръга; 22.30 — новини.

Продавам ТРИКОЛКА „ЯВА“ — 250*, тел. 25-82.

ЖП СТОЛ

гара Горна Оряховица

И М А

вакантни длъжности за двама майстори-готвачи и двама помощник-майстори готвачи.

Залплата съгласно щата.

Справка: управителя на стола. 6-3